

[A. M. Hansen.]

det, de tilstræber? (*J. S. Foget: Ønsker!*). Ja, jeg ved godt, Det frie Folkeparti har ønsket det, men saa retter jeg Spørgsmaalet til Venstre og til de Konservative, ja, de Konservative behøver jeg for Resten ikke at spørge. Men dér har vi det altsaa igen: en Opposition, som er bunduenig om det, der skal være det positive i en Sag.

I øvrigt, nu da vi taler om denne Diskontoforhøjelse og de Herrer samtidig er saa stærke i deres Krav om Valutacentralens Ophævelse, saa skal de vide, at dette Kravs Opfyldelse vilde medføre netop en stærkt Forhøjelse af Diskontoen. Hvis det lykkedes dem at faa Valutacentralen ophævet, og Diskontoen derved steg, saa var det i øvrigt i god Overensstemmelse med deres politiske Fortid, naar de saa rejste ud i Landet og sagde: Se, hvilken Regering, Diskontoen stiger, mens den sidder! Jeg kan saamænd i og for sig godt forstaa, at Oppositionen griber denne Situation til at rejse en Kamp imod Regeringen, men det er ikke i Bekymring for dem, der vil komme til at lide under mulige Følger af en Diskontoforhøjelse, nej, det er i Glæde over Udsigten til en lille partipolitisk Gevinst. Det er forstaaeligt, siger jeg, for det har jo været lidt smaalt med Gevinster i de sidste Aar. Jeg vil imidlertid give de Herrer det Raad: Tag nu ikke et alt for stort Forskud paa Glæden!

De Herrer, som nu rejser denne Kamp, maa ikke tro, at Befolkningen har glemt, hvem det var, der hindrede Rentesænkningen, da de rette Betingelser for en saadan var til Stede. Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, der nu stod her og talte, som om han i al sin Tid havde krævet en lav Rente, har vel ikke glemt — ellers maa jeg minde ham om det —, hvor han var henne, dengang Indenrigsministeren og Finansministeren for 3 Aar siden forelagde Konverterings- og Rentenedsættelsesforslaget, der vilde have givet Landbruget og alle mindre Ikke-Landbrugsejendomme en klækkelig Nedsættelse af Rentebyrden. Hvor var da det ærede Medlem henne? Da sad det ærede Medlem som et lydigt Partimedlem under det ærede Medlem Hr. Krag's Førerskab og gav derved sin Tilslutning til det ærede Medlem Hr. Krag's blanke Afvisning af dette Forslag. (*J. S. Foget: Det hørte op!*). Det hørte op, siger det ærede Medlem, ja, det gjorde det, men det var maaske for sent, det hørte op. I hvert Fald ligger der i det ærede Medlems Afbrydelse en direkte Indrømmelse af, at saadan var Forholdet.

Partiet Venstre maa heller ikke tro, at Befolkningen har glemt dette Partis uværdige Dobbeltspil med Hensyn til Rentesænkningspolitikken, hvorledes Landstingsmand Hauch sammen med Jens Holdgaard paa Landboforeningernes og Husmandsforeningernes Vegne rejste Kravet til Regeringen om, at der ad Lovgivningens Vej tilvebragtes en Sænkning af Indlaansrenten til 2½ pCt. fra 3 pCt., og hvorledes saa den samme Hr. Hauch som Fører for sit Parti i Landstinget hindrede Gennemførelsen af Rentesænkningen, da de rette Forudsætninger for en saadan var til Stede. Nej, de Herrer mangler i denne Sag det, som Jens Busk i sin Tid kaldte ren Halm i Støvlerne. Befolkningen ved meget vel, hvem der er Skyld i, at det rette Øjeblik til Rentesænkning her i Landet blev forpasset.

Indenrigsministerens Tale er blevet omtalt her med stærke Ord af det ærede Medlem Hr. Clausager, som jo er saa rask til at bruge Ordet demagogisk Rentepolitik. Jeg vil dog minde om, at det var jo saadan, at Indenrigsministeren oppe i Landstinget gjorde opmærksom paa, at der med Hensyn til Spørgsmaalet Rentesænkning var Tid til at handle og Tid, der kunde forpasses. Det bør siges, naar der rejses saadanne Angreb. Jeg beder om Tilladelse til at citere, hvad den højtærede Indenrigsminister sagde i Landstinget:

„Jeg har over for Landstingets Udvalg meget indtrængende redegjort for den Fare, der er for, at man forpasser Tiden i denne Sag, og jeg kan nu ikke gøre andet end her offentligt at understrege: Forpas nu ikke Tiden! De to Oppositionspartier maa gøre sig det Ansvar klart, som de netop i denne Sag paatager sig.“

Ja, det er sagt forud, at der var noget her, der hed at forpasse Tiden. Nu er vi naaet saa langt frem, at det ærede Medlem, der var Ordfører for de Konservative, kunde sige til Venstres Dagsorden: Ja, Venstre vil naturligvis ikke være med til en Nedsættelse af Renten ved Lov. Jeg er spændt paa, hvad Venstres Ordfører nu vil svare hertil. Nej, Forholdet var det, at dengang var Tiden inde, da var Pengerigeligheden til Stede, da laa Forholdene saadan, at Rentesænkning kunde gennemføres, men da satte de Herrer sig derimod. Derfor kan de Herrer være overbevist om, at Vælgerne vil være helt klar over, hvor Fejlen ligger.

Det ærede Medlem Hr. Clausager sagde: Vælgerne bliver ikke ved at lade sig narre. Nej, det ærede Medlem har gjort Erfaringerne, og nu kunde han tale ud fra sine